

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΕΣΑΤ Ν. ΓΚΙΟΥΝΤΕΚΙΝ

ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΕΡΩΣ

(Σύγχρονο τουρκικό διήγημα)

ΕΙΔΑ ένα πρωί με τα ίδια μου τα μάτια στην αποθήκη του Ουσκιουντάρ πώς άρχισε ο μοντέρνος αυτός έρωσ.

Η νέα κοπέλλα, βιαστική, καθώς έκανε ν' ανοίξει την τσάντα της για να πάρη χρήματα και να βγάλη το εισιτήριό της για το βαποράκι, έσπρωξε το νέο παλληκάρι που ήταν πίσω της με τον άγκωνα της. Μια μεγάλη μποτίλια μελάνη, που κρατούσε στο χέρι του, έπεσε κάτω και έγινε κομμάτια.

Πολύ λίγοι άνθρωποι τιμωρούνται τόσο γρήγορα για τα σφάλματα που διαπράττουν εδώ κάτω στη γη. Μέσα σε μια στιγμή, τα σκούρα γοβάκια, ή τριανταφυλλένιες κάλτσες και ή άκρες του γκριζου μαντώ της νέας κοπέλλας νέμισαν από πιτσιλιές μελάνης μώβ.

— Τί καταστροφή! σκέφτηκα. Σίγουρα θα έχουμε εδώ καυγάδες!

Και πραγματικά, αυτό φάνηκε πως θα γινόταν. Ο νέος κι η νέα συλωθήκαν στα ποδιάκια τους στην αρχή σαν δυο κερκόρια έτοιμα ν' άρπαχτούν. Μά ο ένας δεν ήταν παραπάνω από 25 χρόνων κι η άλλη παραπάνω από 20. Και επί πλέον ήσαν θαυμαστά όμοιοι και οι δυο.

Αντικρύζοντας τα βιολεμέτια της ώραιος κοπέλλας, ο νέος ξέχασε τη στενοχώρια που του προκαλούσε ή επόλεια της μελάνης του.

Και ψιθύρισε:

— Θεέ μου, σάς κατέστρεψα τις κάλτσες! Γιατί να μην κρατάω προσηκτικώτερα ή μελάνη μου;

Η νέα κόρη κύτταξε πρώτα τις κάλτσες της, έπειτα τον καλοαναθρεμμένο νέο που στεκόταν απέναντί της και τέλος είπε χαμογελώντας:

— Δεν πειράζει, κύοιε. Τί τα θέλετε; Ήταν ένα άτύχημα.

Ένας γέρος κύοιος με λευκή γενειάδα, που βρισκόταν πιο πέρα, τους είπε:

— Το χύσιμο της μελάνης φέρνει εύτυχία, παιδιά μου. Είναι ένα καλό σημάδι και για τους δυο σας...

Συγχρόνως μια κυρία καμιά πενήνταριά χρόνων, που στεκόταν κοντά μου, είπε κι αυτή χαμογελώντας:

— Εύτυχως που αυτό δεν συνέβη σε μένα. Άλλοιως θα ζητούσα αποζημίωση για τις κάλτσες μου.

Συνάντησα για δεύτερη φορά τους δυο αυτούς νέους και πέντε λεπτά αργότερα, ενώ ζητούσα μια θέση στο βαποράκι της συγκοινωνίας.

Είχαν βρή δυο αναπαυτικά καθίσματα, είχαν καθήσει σ' αυτά κοντά-κοντά και κουβεντιάζαν. Άκουσα αυτά τα λόγια καθώς περνούσα πλάι τους.

Έκείνος. — Η απόσταση από την τράπεζά μου ως το ύπουργείο όπου εργάζεστε δεν είναι περισσότερη από πέντε λεπτά...

Έκείνη. — Ναί, είμαστε σχεδόν γείτονες... Περίεργο πως

δεν έτυχε να συναντηθούμε ως τώρα;...

Την τρίτη φορά τους αναγνώρισα από τη φωνή τους. Την ώρα που έβγαينا από το βαποράκι, μιλούσαν πίσω μου.

Έκείνος. — Όχι, όχι. Δίνω δίκη στον θείο σας. Τα αμερικανικά φιλμ είναι πολύ, πολύ πλούσια, μά μόνο αυτά που γυρίζονται στην Εύρώπη είναι καλά.

Έκείνη. — Όχι, όχι... Έχετε άδικο. Πρόσεξα κιόλας πως έχετε καθυστερημένες αντιλήψεις... Αυτό οφείλεται χωρίς άλλο στη γαλλική μόρφωσή σας...

Έκείνος. — Σας έπανολαμβάνω αυτό που σάς είπα και πριν: Λέν έκαναν καλά που σάς έστειλαν σε αμερικανική σχολή να σποδάσετε. Είναι αλήθεια βέβαια πως μου άρεσε ή αισιοδοξία και το θάρρος σας.

Εγώ, ακούγοντας τις κουβέντες αυτές, σκέφτηκα:

«Δεν θα είναι αυτός... Είναι αδύνατον, μέσα σε είκοσι λεπτά της ώρας να γνωρίστηκαν τόσο καλά, ώστε να αρχίσουν κιόλας να κριτικάρουν ή ένας τον άλλό. Για να γίνει αυτό, χρειάζεται καιρός... Σίγουρα με ξεγέλασαν ή φωνές τους.

Όταν πέρασαν το γεφυράκι, που συνέδεε το βαποράκι με την εστία και ή κίνδυνος να πέσω στη θάλασσα εξέλιπε, γύρισα το κεφάλι μου και κύτταξα: Ήσαν αυτοί! Στη θέση του μπουκαλιού με τη μελάνη, ο νέος κρατούσε στα χέρια του την τσάντα της νέας κι αυτή κρατούσε το μπουστούνη του συντρόφου της.

Η τετάρτη συνάντησή μου μαζί τους έγινε την ίδια μέρα. Ήταν ή ώρα μιάμιση μετά το μεσημέρι και περιμένα στη στάση του τράμ Έμινονού. Κατέβηκαν από το τράμ που έρχόταν από το Μπέγιογλου και κρατούσαν διάφορα πακέτα.

Άμέσως κατάλαβα τί είχε συμβή: Είχαν ξανασυναντηθή το μεσημέρι μόλις ή ένας σχολάσε από την Τράπεζά του και ή άλλη απ' το ύπουργείο της. Είχαν πάει κατόπιν να φάνε μαζί στο Μπέγιογλου, σαν να γνωρίζονταν από καιρό. Έπειτα έπισκέφθηκαν δυο-τρία μαγαζιά, όπου αγόρασαν διάφορα πράγματα. Πέοοσαν ίσως στο μεταξύ κι από το Δημαρχείο. Μπορεί όμως ν' άπατώμαι ως προς αυτό το σημείο, γιατί δεν είχαν καθόλου ύφος νεονύμφων, που μόλις βγήκαν από το Δημαρχείο. Φαινόταν πως κατσοφιασμένοι σαν να μάλλωσαν.

Πραγματικά, άκουσα τη νέα να λήη έπιπληκτικά στο σύντροφό της, καθώς περνούσαν πλάι μου:

— Θεέ μου! Που άκούστηκε τέτοιο πράγμα; Να ξεχάσης ένα τόσο μεγάλο πακέτο μέσα στο τράμ;... Άφου είχες τον νού σου στο ντεκολτέ της κυρίας που καθόταν μπροστά σου, είναι περίεργο πως δεν ξεχάσες και τον ίδιο τον εαυτό σου...

Θεέ μου! Άν έλεγα στους δι-

Φαινόταν πως κατσοφιασμένοι σαν να μάλλωσαν.

(Συνέχεια εις την σελίδα 45)

ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 26)

αθάτες που ή γκρίνια της κοπέλλας τούς είχε κάνει να προσέξουν το ζευγάρι αυτό, ότι είχαν συναντηθή μόλις πρό τεσσάρων ωρών, σίγουρα θα ήσαν ίκανοί να με πάνε στο Τμήμα νομίζοντας πως είχα τρελλαθή ξαφνικά.

* * *

Τελευταία συνάντησις. Στο θαπόρι το θράδυ της ίδιας ημέρας.

Ήσαν καθισμένοι απέναντί μου. Ή νέα κόρη θλιμμένη και ταραγμένη του έλεγε κάτι στο αυτί. Ο νέος θυμωμένος κουνούσε το κεφάλι του, χωρίς να λήη λέξι.

Κυριεύτηκα από μιὰ τρομερή περιέργεια. Τους παρακολούθησα καθώς έβγαίναν από το θαποράκι και άκουσα τὰ τελευταία λόγια που άλλαξαν στην αποθάθρα. Ή νέα κόρη έκλαιγε κι' έλεγε:

—Σου όρκίζομαι πως ή ιδέα που σχημάτισες για μένα είνε ψεύτικη...

Κι' αυτός της απάντησε με πείσμα:

—Δέν είνε ή πρώτη φορά... Δέν είνε ή πρώτη φορά που θέλησες να μ' άπατήσης... Δέν μπορώ πειά να σε συγχωρήσω...

—Φερντσίιν, δέν λυπάσαι τόσες κοινές άναμνήσεις, θιθεοές και γλυκειές που μ'ας συνδέουν ;...

—Εσύ τις έθυσιάσες... Μπορεί να με θαρέθηκες μά δέν είνε αυτός ο λόγος να με άπατάς δημοσία! Χαίρε για πάντα...

—Δηλητηρίασες την ύπαρξί μου, σκληρέ... Χαίρε...

Χωρίστηκαν. Κι' έγώ ψιθύρισα καθώς τούς είδα να χάνονται στο σκοτάδι.

—Ο Φίκριτ, κάνει λόγο σ' ένα από τὰ ποιήματά του, για μερικά έντομα που γεννιούνται, ζούν και πεθαίνουν σε διάστημα μι'ας ώρας.

Πρέπει να πιστέψουμε ότι ο αιών του ηλεκτρισμού μεταμόρφωσε και τούς ανθρώπους σε έντομα του ίδιου είδους. Πτωχά παιδιά! Ήταν γραφτό τους να χωρίσουν πριν ακόμα στεγνώσουν ή πιτσιλιές του μελανιού στην άκρη του γκριζου μαντώ της.

Τι τὰ θέλετε ; Κανείς δέν μπόρεσε ν' ανακαλύψη ακόμα στή γή το μυστικό της αιωνίας ευτυχίας.

ΡΕΣΑΤ Ν. ΓΙΟΥΝΤΕΚΙΝ

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΟΥ ΒΕΡΝΤΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 16)

στά στην κλειστή πόρτα, κουνώντας σαν τρελλός τὰ ματωμένα χέρια του. Ή γυναίκα του, που είχε άνακτήσει την ψυχραιμία της, του τύλιξε το κομμένο χέρι, του έπλυσε το άλλο και με μαλακή φωνή τον συμβούλεψε.

—Έλα, ήσύχασε τώρα... Βλέπεις πως έφυγε!...

—Ναί, έφυγε! φώναξε ο Βέρντι. Μά έκανε εκείνο που ήθελε! Μου έφερε τη γρουσουζιά!... Το θράδυ, θα δής τί άποτυχία θα έχουμε στην Όπερα!...

Κι' αλήθεια, από μιὰ παράξενη σύμπτωση, ο «Δόν Κάρλος» σημείωσε ένα τρομακτικό φιάσκο!

Ο Βέρντι έφυγε την άλλη μέρα για την Ίταλία. Ήκει ο μαέστρο Μαριάνι τον έπεισε να του δώση αυτό το μελόδραμα κι' όταν το πήρε στα χέρια του, το ξαλάφρωσε λιγάκι, το περιποιήθηκε και το ανέβασε στη Μπολώνια, με θριαμβευτική έπιτυχία!

Ο Βέρντι τότε, μετανοημένος, έγραψε άμέσως του Σεττεντρίνι:

«Σ'αξ ζητώ συγγνώμη για τη συμπεριφορά μου εκείνη την ήμέρα στο Παρίσι. Τί άνόητος που ήμουν ! Μά έσείς που μ' αγαπάτε, θα με καταλάβετε...»

Ο δυστυχής Σεττεντρίνι διάβασε ολόχαρος το γράμμα, μά δέν τόλμησε να ξαναπαρουσιασθή μπροστά του.

Ποτέ του, ως την τελευταία ήμέρα της ζωής του, δέν μπόρεσε να ξεχάση την τρομερή εκείνη σκηνή: τον Βέρντι ξεαλλο κι' έτοιμο να του θγάλη τὰ μάτια με τὰ ματωμένα χέρια του!...

ΛΟΥΤΣΙΟ ΝΤ' ΑΜΠΡΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΛΙΜΕΝΑΡΧΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 20)

Ο πρίγκηπας Γιακαζέ, λεπτός, νευρικός, και ίσως και λιγάκι ερωτευμένος, έσφιξε το χέρι του λιμενάρχου με μεγάλη έγκαρδιότητα κι' έπειτα, μ' ένα χαριτωμένο ύφος, γύρισε προς την κυρία λιμενάρχου, που τον κύτταζε με τρυφερότητα, σφιγμένη σε μιὰ κόκκινη τουαλέττα, έκανε μπροστά της μιὰ θαθεία υπόκλιση, όπως θέλει ή παληά ευγένεια των «σαμουράι» και με καθαρή φωνή που άκούσθηκε από όλον τον κόσμο, της είπε:

—Τὰ σέθη μου, ω βασίλισσα, αυτού του κήπου!... Τὰ σέθη μου, ω θελκτικό κι' ασύγκριτο κορόιδο!...

Τό τί γίνηκε τότε μέσα στην αίθουσα, δέν περιγράφεται! Ένώ

ΕΡΩΣ ΠΑΙΔΟΥΛΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 27)

Νά την πάρω από το χέρι και να την ξαναπάω κοντά στους γονείς της; Μου φαινόταν άπαισίο να προδώσω έτσι τον έρωτα της μικρούλας.

Τέλος, έπήρα την άπόφασί μου:

—Έστω, της είπα, θα κοιμηθούμε...

Την τύλιξα μέσα στο σάλι που είχε φέρει μαζί της, και την ξάπλωσα στο κρεβάτι. Πλάγιασα κατόπιν κι' έγώ πλάι της, μισοτυμένος καθώς ήμουν. Όταν έσβυσα το φως, τύλιξε τὰ μπράτσα της γύρω από τον λαιμό μου και δέν σάλεψε πειά. Σε λίγο, άκουσα το λαχάνιασμα της καρδιάς της να γαληνεύη, να γίνεται κανονικό...

Είχε άποκοιμηθή...

Ή κακές σκέψεις που είχαν σκοτίσει για μιὰ στιγμή το μυαλό μου, είχαν διαλυθή πειά. Έσφιγγα κοντά μου, μ' ένα, πραγματικό πατρικό άγκάλιασμα, αυτό το τρυφερό πλάσμα που είχε έρθει με τόση έμπιστοσύνη να παραδοθή σε μένα. Κι' άποκοιμήθηκα κι' έγώ με τη σειρά μου...

Όταν ξύπνησα την άλλη μέρα το πρωί, ή Λούτα δέν ήταν πειά εκεί...

Έπειτα από μιὰ ώρα έφευγα για το Παρίσι. Ο πατέρας, ή μητέρα και ή αδελφή της Λούτας μ' άποχαιρέτησαν. Ή ίδιο όμως δέν φάνηκε πουθενά. Μου είπαν πως έκλαιγε στην κάμαρή της και πως δέν ήθελε να κατέθη κάτω...

Ο Μελχιάρ, στο σημείο αυτό σώπασε...

—Και δέν την ξαναείδατε ποτέ τη Λούτα; τον ρώτησε κάποιος.

—Όχι... ποτέ...

—Τόσο το χειρότερο για σ'ας... Θα μπορούσατε τώρα να διασκεδάσετε μαζί της χωρίς φόβο.

—Απατάσθε, απάντησε ο Μελχιάρ. Δέν ξανάδα τη Λούτα, μά έμαθα τί άπόγινε. Κλείστηκε, σε ένα μοναστήρι καλογραιών, σε ήλικία δεκαεφτά χρόνων...

ΤΟ ΑΙΜΑ ΝΕΡΟ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ!

(Συνέχεια έκ της σελίδος 34)

δηγός από αυτούς τούς κακομαθημένους που δέν διστάζουν να κάνουν φλέρτ ούτε σ' αυτές τις κυρίες τους.

Ή κόρη των Βόργκεν άρχισε να τον προσέχη, να παίξη μαζί του και τέλος τον έρωτεύθηκε παράφορα.

Κι' ένα θράδυ, άφοϋ έγραψε ένα γράμμα στους γονείς της το έσκασε μαζί του και έξαφανίσθηκε.

Όταν έπειτα από λίγες ώρες ένας καμαριέρης έδωσε αυτό το γράμμα στους Βόργκεν, εκείνοι το άνοιξαν με περιέργεια. Πρώτη όμως ή «φράου» Βόργκεν έβγαλε μιὰ άγρια κραυγή λύσσας και φώναξε στον άνδρα της.

—Α! τον μασκαρά! Τον λωποδότη! Μ'ας έκλεψε το κορίτσι!

Ή εκείνος έσκυψε πάνω από τον ώμο της για να διαβάση κι' αυτός με την σειρά του την έκπληκτική είδησι.

Κ' ύστερα μ' ένα στεναγμό δήλωσε περίλυπος στή γυναίκα του:

—Πάντα είχες άδικο, καυμένη! Πουλήσαμε το μαγαζάκι μας, χαλάσαμε τις συνήθειές μ'ας και την ήσυχία μας για να κάνουμε σπουδαία άριστοκράτισσα την κόρη μας. Μά δέν βαρυσάι... Τό αίμα νερό δέν γίνεται! Ή εκείνη, άπ' όλους τούς πλούσιους νέους που την τριγύριζαν, προτίμησε ένα σωφέρ...

Κι' έβγαλε το σκληρό κολλάρο του που τον στενοχωρούσε!...

ΒΙΛΛΥ ΓΚΑΛΛΕΝ

ή κυρία λιμενάρχου έγερνε λιπόθυμη στην άγκαλιά του πρίγκηπος Γιακαζέ, ένα πελώριο, όμηρικό, άσυγκράτητο γέλιο ξεσπασε από παντού, μεταδόθηκε στους δρόμους, σ' όλα τὰ σπίτια, σ' όλον τον κόσμο: όλη ή Τουλών γελούσε ύστερικά, άσυγκράτητα με το πάθημα της κυρίας λιμενάρχου!...

* * *

Ο άνθυποπλοίαρχος Λά Μπραντέλ έφαγε, όπως του άξιζε, δεκαπέντε ήμέρες φυλακή, έπειδή «άντι για τη λέξι «ρόδο» είχε μάθει στον Ίάπωνα ναύαρχο τη λέξι «κορόιδο».

Μά τί σημασία είχε γι' αυτόν ή τιμωρία; Μόλις βγήκε από τη φυλακή των αξιωματικών, βρέθηκε μπροστά στην όμορφη Ροζίν Μπερτράν, που του άνοιξε ολόχαρη την άγκαλιά της...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ